

Въ тоя мигъ и жена му се яви на вратата.

Малка на бой, но млада и запазена още жена, съ копринена кърпа на главата, съ синъ, широкъ вълненъ сукманъ, тя мина за къмъ тезгяха тъй леко, като че се плъзгаше съ кънки.

— Пусна ли църква? — запита я мъжъ ѝ.

— Ей сега току-що пусна.

— Па много бѣ дълга. Да не би да е била Василева литургия?

— Не му знамъ, не му разбирамъ отъ литургиитѣ, коя чия е. Видѣхъ, че Петъръ касапинътъ я плати, — отговори съпругата съ усмивка и почна да бърка въ джеба на сукмана си.

Тя извади единъ малкъ ключъ и го подаде на мъжа си.

— Почакай ме тука още малко, — низко, почти шепнишкомъ, каза тя. — Отивамъ горе да си съблѣка палтото и ще дойда веднага.

Когато тя се готвѣше да тръгне къмъ вратата задъ тезгяха, въ крѣчмата навлѣзоха осемъ души туристи, въ това число и две жени — всички съ пълни раници, съ манерки и здрави ба-стони, а женитѣ — съ дълги криваци.

Туриститѣ насѣдаха около първата маса при вратата, безъ да откачатъ раницитѣ си. Крѣчмарката бързо ги изгледа, забеляза женитѣ и изчезна. Крѣчмата за мигъ позатихна, селянитѣ поизгледаха гражданскитѣ гости и пакъ започнаха да си говорятъ.

Имаше вече и пияни тукъ-тамъ. Нѣкои крещѣха на мѣстата си, а нѣкои се опитваха да ставатъ и надникватъ къмъ чужди маси. До самия тезгяхъ на земята бѣ седналъ единъ младъ тридесетъ — тридесетъ и петъ годишенъ селянинъ, съ дължки руси мустаци и жълто като кеневиръ изпито лице. Той бѣ вече увесилъ главата, но държеше здраво въ ржката си стъкло съ ракия; отъ време на време го долепяше на устата си и гълташе парливата течность съ неизразима жажда и, като снемѣше стъклото, плюеше и мърморѣше нѣщо несвързано.

Лозанъ задигна тефтера и масилницата и тръгна къмъ зимното отдѣление, закждето го последваха и нѣколко отъ работниците.

\* \* \*

Крѣчмарката слѣзна.

Тя бѣ съ чиста, бѣла престилка. Златни гривни и прѣстени по дветѣ ржце, две ослѣпителни брожки съ бриланти на гърдитѣ и обици на ушитѣ, сжщо съ бриланти. А това пѣкъ що висѣше на шията ѝ, просто помрачаваше ума — триреденъ герданъ. Първата — най-горната връвъ, бѣ съ 20 янтарови зърна, голѣми